

PHOENIX MAGAZINE

Τεύχος 4 – Μάρτιος 2022

ΜΕΓΑΛΗ
ΜΙΚΤΗ
ΣΤΟΑ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ

4

Μάρτιος 2022

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ατομική αφύπνιση υπό το πρίσμα
της αλληγορίας του σπηλαίου στον Πλάτωνα

Σοφιστές vs Φιλόσοφοι, Αλήθεια vs Μετα-αλήθεια

Κακοποιητικές συμπεριφορές, Έλλειμμα αγάπης

Σκέψη, Ο νους σαν ένας μαγνήτης έλκει και απωθεί

Ελευσίνια Μυστήρια, Ομοιότητες με την Μύηση στον Τεκτονισμό

Μουσεΐα στην Αρχαιότητα

Η ατομική αφύπνιση

υπό το πρίσμα της αλληγορίας του Σπηλαίου στον Πλάτωνα

Κατά την αλληγορία του Σπηλαίου ο Πλάτωνας παρουσίασε τους ανθρώπους ως αλυσοδεμένους σε ένα σπήλαιο (δεσμώτες) από την παιδική τους ηλικία καταδικασμένους να μην μπορούν να κουνήσουν τα κεφάλια τους δεξιά και αριστερά και εξαναγκασμένους να βλέπουν μόνο εμπρός τους με στραμμένη της πλάτη τους προς την είσοδο της σπηλιάς.

Πίσω τους καίει μια μεγάλη φωτιά και ανάμεσα στην φωτιά και τους δεσμώτες υπάρχει ένας χτισμένος τοίχος. Πίσω από τον τοίχο βρίσκονται οι θαυματοποιοί οι οποίοι μεταφέρουν κάθε λογής αντικείμενα προβάλλοντας στους δεσμώτες μόνο τις σκιές τους όπως αυτές αντικατοπτρίζονται στο εσωτερικό της σπηλιάς.

Οι άνθρωποι δεν μπορούν να αντιληφθούν ότι οι σκιές που βλέπουν δεν αποτελούν τα αντικείμενα αυτά καθαυτά καθώς σε όλη την ζωή τους είχαν μόνο την θέαση των σκιών.

Αγνοούν την ύπαρξη οποιουδήποτε άλλου αντικείμενου πέραν των σκιών και οτιδήποτε ακούσουν που τους φανεί άγνωστο το αποδίδουν σε αυτές.

Σύμφωνα με τον μύθο κάποιοι από τους δεσμώτες είναι δυνατό να λύσουν τα δεσμά τους και να κινηθούν προς την κατεύθυνση του φωτός. Μόλις έρθουν σε επαφή για πρώτη φορά με το αληθινό φως δυσκολεύονται πολύ μέχρι να συνηθίσουν τα μάτια τους σε αυτό και γι' αυτόν τον λόγο θα πρέπει να προχωρήσουν βήμα-βήμα

προς το φως ώστε να μπορέσουν να επεξεργαστούν και να αφομοιώσουν το γεγονός ότι μέχρι εκείνη την στιγμή ζούσαν μέσα στην πλάνη και θεωρούσαν πραγματικό τον κόσμο των σκιών.

Κάποιοι από τους δεσμώτες που καταφέρνουν να απελευθερωθούν από τα δεσμά που τους κρατάνε στην άγνοια και την πλάνη θα επιλέξουν να γυρίσουν προς την σπηλιά και να γίνουν οι ίδιοι θαυματοποιοί, δηλαδή εκείνοι που προκαλούν την αντανάκλαση των σκιών στους υπόλοιπους.

Άλλοι θα κάνουν την επιλογή να επιστρέψουν μέσα στην σπηλιά έχοντας γευτεί εκλάμψεις του φωτός της Αλήθειας και του Αγαθού με σκοπό να αφυπνίσουν τους υπόλοιπους, οι οποίοι είναι ακόμη

παγιδευμένοι στον κόσμο των σκιών. Σύμφωνα με τον Πλάτωνα αυτό είναι το ιερό έργο του φιλοσόφου. Αφού ο ίδιος απελευθερωθεί από την άγνοια, την πλάνη και την αυταπάτη να βοηθήσει και τους υπόλοιπους ανθρώπους να πράξουν το ίδιο, έργο απαιτητικό και επικίνδυνο.

Η ζωή μας έχει τεράστιες ομοιότητες με αυτήν των δεσμοτών και η ανάγκη αποσυμβολισμού αυτής της αλληγορίας θα είναι πάντα χρήσιμη και επίκαιρη. Μεγαλώνουμε βουτηγμένοι μέσα στο σκότος. Από την παιδική ηλικία φυτρώνουν μέσα μας ιδέες και νοοτροπίες, οι οποίες μας σμιλεύουν, γεγονός που αγνοούμε. Η αντίληψη μας είναι καλυμμένη από τόσα πολλά φίλτρα με αποτέλεσμα να μην λειτουργούμε συνειδητά με ελεύθερη βούληση.

Κάποιο άνθρωποι καταφέρνουν να αφυπνιστούν και να γνωρίσουν την αλήθεια αποκτώντας τον έλεγχο της ζωής τους. Το πρόβλημα προκύπτει στο κατά πόσο θα επιλέξουν μετά από αυτό να γίνουν θαυματοποιοί – πλανευτές ή φιλόσοφοι.

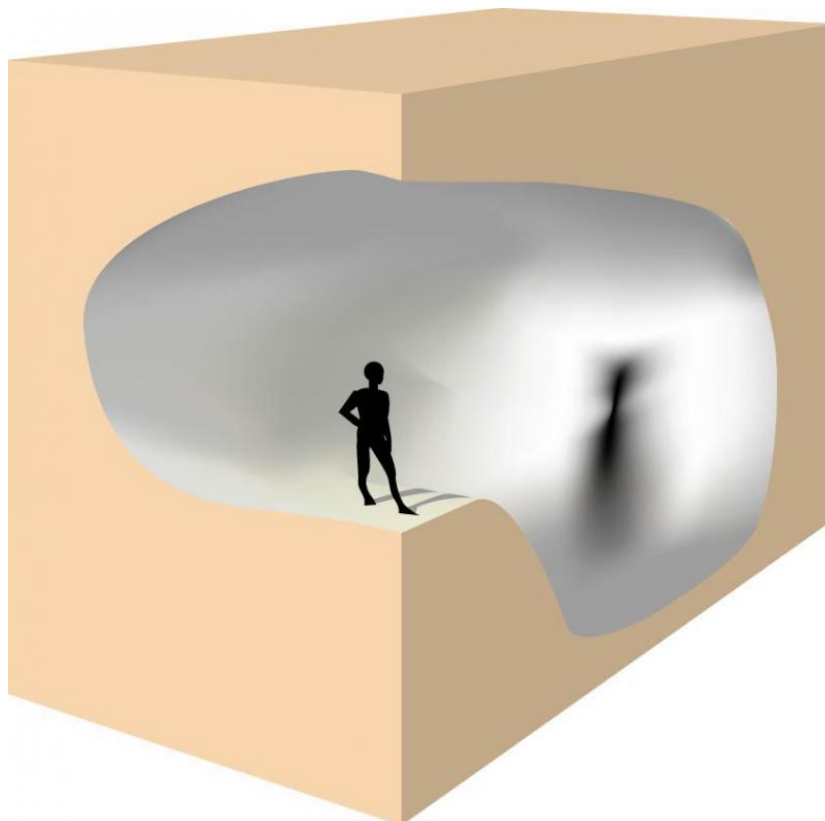
Δυστυχώς το να καταφέρει κάποιος να σπάσει τα δεσμά της άγνοιας του σκότους και της πλάνης δεν συνεπάγεται το ότι θα θελήσει να κάνουν το ίδιο και οι υπόλοιποι άνθρωποι.

Όταν κάποιος ανακτά τον έλεγχο της συνείδησης του εύκολα μπορεί να εντοπίσει γύρω του τους εν υπνώσει συνανθρώπους και να επιλέξει να επωφεληθεί από την άγνοια τους, δείχνοντας τους τα είδωλα που τον εξυπηρετούν.

Ο φιλόσοφος όμως είναι ο αληθινά φωτισμένος ο οποίος έχοντας κατανοήσει και ενστερνιστεί την ουσία του Αγαθού επιθυμεί να ξυπνήσει και τους υπόλοιπους, πολύ απλά γιατί τους αγαπάει. Η κατάκτηση της ευδαιμονίας επιφέρει την ανάγκη για ενότητα. Ο άνθρωπος συμπάσχει και δεν επιθυμεί την επικράτηση του έναντι των άλλων.

Είναι αληθινά ευτυχισμένος, αληθινά ελεύθερος, πραγματικά δυνατός.

Αδιάκοπος αγώνας η ζωή μας για να δούμε το φως της Αλήθειας. Το άτομο μπορεί να καταφέρει κάτι τέτοιο διότι κατέχει ελεύθερη βούληση καλλιεργώντας την συνειδητότητα του και πετώντας από πάνω του τις αλυσίδες που τον καθιστούν δέσμιο μιας ψεύτικης πραγματικότητας, δομημένης πάνω σε εντυπώσεις και πεπιοθήσεις που υιοθετήθηκαν χωρίς τον έλεγχο του. Το δύσκολο έργο που έπεται είναι να επιλέξει τον ρόλο του στο κοινωνικό σύνολο. Θα γίνει θαυματοποιός ή φιλόσοφος; Αυτός που κατακτά την ευδαιμονία και κατέχει αληθινή δύναμη γνωρίζει ότι ερώτημα δεν υφίσταται. Υπάρχει μόνον η Αγάπη και η Σοφία.

Σοφιστές vs Φιλόσοφοι, Αλήθεια vs Μετα-αλήθεια

Ηεδραίωση της Αρχαίας δημοκρατίας, μετά και τις αλλαγές που συντελούνται τον 6^ο αιώνα με την αμφισβήτηση της αριστοκρατίας και την εμφάνιση νέων κοινωνικών δυνάμεων, οφείλει μεγάλο μέρος στην θεσμοθέτηση πολιτικών οργάνων –κυρίαρχο η Εκκλησία του Δήμου- όπου η εξασφάλιση της πλειοψηφίας –βασική αρχή λήψης αποφάσεων της δημοκρατίας του 5^{ου} αι. π.Χ.- κατά πολλούς επιτυγχάνεται δια του λόγου και της πειθούς που αυτός θα επιφέρει.

Η ανάπτυξη της ρητορικής, ως τέχνης του λόγου, εμφανίζει στο προσκήνιο τους Σοφιστές, διανοητές της σκέψης και της ομιλίας, οπαδούς του σχετικισμού νόμου- φύσης και δασκάλους της τέχνης της πειθούς. Σύντομα, απέναντί τους τοποθετούνται οι Φιλόσοφοι, με βασικό στοιχείο της διδασκαλίας τους τη γνώση για τον άνθρωπο, μέσω της βαθιάς διερεύνησης των πραγμάτων που τον ορίζουν και τον αφορούν.

Για τους Σοφιστές προτεραιότητα δεν έχει η ίδια η

αλήθεια, αλλά η δημιουργία τέτοιου συναισθήματος, από τον ομιλητή με τη χρήση του λόγου, που θα επιδράσει στην ψυχή του ακροατή και θα καταφέρει να τη χειραγωγήσει, κατάσκευάζοντας επιχειρήματα.

Απόδειξη ρητορικής δεινότητας είναι το *Ελένης Εγκώμιον*, όπου ο Γοργίας υποστηρίζει και πείθει τους Αθηναίους για το «ακατόρθωτο», ότι δηλαδή η Ωραία Ελένη, όσο και αν εθεωρείτο παραδοσιακά η αιτία για τον Τρωικό πόλεμο, εν τέλει δεν ήταν υπεύθυνη για αυτόν.

Ο σοφιστής Γοργίας θεωρεί τον λόγο «μέγα δυνάστη» που μπορεί να δημιουργήσει συναισθήματα και να καλλιεργήσει μια ορισμένη

ψυχολογική κατάσταση που θα οδηγήσει σε ενέργειες, γνώμες εσφαλμένες.

Τον χρησιμοποιεί σαν «φάρμακο για την ψυχή», εστιάζοντας στο αποτέλεσμα που επιτυγχάνεται από αυτό που θα ειπωθεί, θεωρώντας ταυτόχρονα ότι υπάρχει συνυπευθυνότητα του ακροατή-ασθενή που πειθήνια ακολουθεί μια ιατρική συνταγή. Η ψυχή για τον Γοργία είναι παθητική και ευάλωτη.

Ο φιλόσοφος Πλάτωνας αντιπαραθέτει μια διαφορετική άποψη για την ψυχή.

Την χωρίζει σε τρία μέρη, το *λογιστικόν*, το *επιθυμητικόν* και το *θυμοειδές* και πρεσβεύει ότι η ψυχή θυμάται, *ανάμνησις*, άρα γνωρίζει. Μπορεί έτσι να εκφέρει σωστή γνώμη, *αληθή δόξα* και εφόσον αποκτήσει και πραγματική γνώση, *επιστήμη*, τότε θα έχει απόδειξη, ώστε να πείθει οποιονδήποτε για την Αλήθεια. Ο δε λόγος, αποτέλεσμα της παιδείας, χρησιμοποιείται για να προσανατολίσει την ψυχή προς την αλήθεια. Και με την αλληγορία του Σπηλαίου στην *Πολιτεία*,

καθώς παρουσιάζει τη διάκριση ανάμεσα στην αλήθεια και την ψευδαίσθηση και διακρίνει αυτόν που γνωρίζει, τον «φιλόσοφο», από τον κοινό άνθρωπο που «δεν έχει δει τον ήλιο».

Ο Πλάτωνας συνδυάζει το αγαθό με την πολιτική και θεωρεί ότι οι κοινό άνθρωποι ζουν μέσα στο ψέμα χωρίς να το γνωρίζουν, δέσμιοι απατηλών καταστάσεων και «διαμεσολαβημένων παραστάσεων» της αλήθειας. Είναι καθήκον -πάνω και από το θάνατο- για αυτόν που γνωρίζει, να δείξει στους άλλους τον τρόπο να εμπιστευτούν το νου, βασιζόμενοι στις αποδείξεις που παρέχει ο ορθός λόγος και η καθαρή σκέψη. Καθήκον που ο δάσκαλός του Σωκράτης επιτέλεσε μέχρι τέλους, αποδεικνύοντας την ηθική στη συνείδηση του ατόμου.

Ο Άλμπιν Λέσκυ κλασικός φιλόλογος και ελληνιστής, για την σοφιστική εκφράζει την άποψη πως καμία άλλη πνευματική κίνηση δεν μπορεί να συγκριθεί με αυτήν ως προς την ανθεκτικότητα των συνεπειών της. Ο σύγχρονος κόσμος εξακολουθεί να δίνει συνέχεια σε αυτή την «αρχαία ιστορία» και «απαντά» με την «μετα-αλήθεια», την οποία συνδέει με τη διάδοση ψευδών ειδήσεων (fake news), την προβολή «εναλλακτικών γεγονότων», την υποτίμηση της επιστημονικής γνώσης, την αμφισβήτηση των ειδικών.

Η μετα-αλήθεια δείχνει να περιφρονεί τη διάκριση ανάμεσα στην αλήθεια και το ψέμα, τη γνώση και την άποψη, το γεγονός και τη μυθοπλασία και προτιμά την άσκηση της πολιτικής που στηρίζεται στην παραπλάνηση.

Στο σύγχρονο κόσμο η προσπάθεια κατεύθυνσης της κοινής γνώμης γίνεται ευκολότερη με πιο άμεσα και ισχυρά αποτελέσματα

και αυτό οφείλεται στη διάθεση και χρησιμοποίηση κυρίως των μέσων ψηφιακής ενημέρωσης.

άτομο δείχνει να περιφρονεί την αλήθεια μπροστά σε ένα ψέμα που ταιριάζει στο γούστο του, έτοιμο να καταδικάσει «νέους Σωκράτες».

«[...] ζούμε στην εποχή της μετα-αλήθειας και του μετα-γεγονότος [...] χωρίς να μας απασχολεί τι είναι αληθές και τι ψευδές, τι είναι γεγονός και τι όχι, [...] ζούμε και ενεργούμε χωρίς να μας ενδιαφέρει αυτός ο χαρακτηρισμός για τα πράγματα.

Αυτή η περιφρόνηση της αλήθειας είναι πιο σοβαρό πρόβλημα από τα να λες απλώς πολλά ψέματα. [...]

Η ευρεία χρήση της ψηφιακής τεχνολογίας λειτουργεί καλύτερα ως εργαλείο αξιοποίησης της διαστρεβλωμένης πραγματικότητας και τη μετάλλαξη της σε αποδεκτή.

Ο κίνδυνος είναι μεγάλος, κυρίως γιατί το σύγχρονο

Η εποχή της μετα-αλήθειας και των μετα-γεγονότων είναι μια θάλασσα γνωμών, η μία δίπλα ή απέναντι στην άλλη, αληθείς και ψευδείς, σοβαρές και ανόητες αδιάκριτα, που φουσκώνουν ανάλογα με την ισχύ χωρίς μέριμνα για εγκυρότητα. Μια υπόσχεση ισότητας και δημοκρατίας έδωσε τη θέση της στον θόρυβο και στη χειραγώγηση» (Κιντή Β.,.. ΤΟ ΒΗΜΑ 2017)

Κακοποιητικές συμπεριφορές, Έλλειμμα αγάπης

προσπαθώντας να βγάλει τον πόνο του θα γίνει κακοποιητικό στοιχείο, άλλωστε είναι αυτά που έχει μάθει να κάνει. Τα παιδιά λειτουργούν με την μίμηση.

Σίγουρα έχουμε ακούσει πολλές φορές ότι ένας άνθρωπος

δεχόταν ξύλο μονίμως για χρόνια από τον σύντροφό του και αναρωτιόμασταν γιατί δεν έφευγε.

μπορούν να διαπράξουν ειδεχθή εγκλήματα ή έχουν γενικότερα κακοποιητικές

συμπεριφορές.

Και όμως, δεν είναι δύσκολο να το καταλάβουμε αν μάθουμε για την παιδική ηλικία όλων αυτών. Συνήθως, θα ακούσουμε για γονείς που εργάζονταν πολλές ώρες και τα παιδιά μεγάλωσαν με μία νταντά στην καλύτερη περίπτωση ή για παιδιά που μεγάλωσαν με κακοποιητικούς γονείς ή σε ορφανοτροφεία και σε ανάδοχες οικογένειες που όμως μόνο θαλπωρή δεν προσέφεραν όπως θα έπρεπε.

Όταν ένα παιδί έχει μάθει από μικρό «τι αξίζει» για τους γονείς του... (δηλαδή τίποτα) και έχει υποστεί βία, bullying ως παιδί κλπ. τότε είναι μαθηματικά βέβαιο ότι και ως ενήλικας θα έχει δύο δρόμους αν δεν κάνει δουλειά με τον εαυτό του είτε θα γίνει το θύμα και θα υφίσταται κακομεταχείριση όλη του την ζωή είτε

Εμείς οι απέξω, τα βλέπουμε εύκολα και οι κρίσεις από τον καναπέ μας είναι επίσης πανεύκολες και σκληρές πολλές φορές. Πρέπει να αναλογιστούμε όμως ότι η συνήθεια και το οικείο είναι πολύ δύσκολο να αλλάξουν γιατί συνήθως αφορούν πυρηνικές αντιλήψεις που δεν ξεριζώνονται εύκολα. Μέχρι μία συγκεκριμένη ηλικία άλλωστε, είμαστε ο καθρέπτης των γονιών μας, απορροφούμε όσα περισσότερα μπορούμε στην πορεία της μάθησής μας για την ενηλικίωση.

Ζούμε σε μία κοινωνία που δυστυχώς η έννοια της οικογένειας έχει αλλάξει, δεν υπάρχει πια τέτοια συνοχή όπως τα παλαιότερα χρόνια. Τώρα και τα δύο φύλα εργάζονται, τις περισσότερες φορές και πολλές ώρες. Αυτό να μην δίνει μια αίσθηση ελευθερίας αλλά παράλληλα φορτίζει το

Όλο αυτό το χρονικό διάστημα παρακολουθώντας ειδήσεις, μελαγχολία μας κυριεύει και πόνος στην καρδιά είναι η αλόγιστη βία που βλέπουμε και γινόμαστε μάρτυρες ή βιώνουμε, στην Ελλάδα του 2022 και μας κάνει να αισθανόμαστε μικροί και ανίσχυροι.

Με τόσα περιστατικά απρόκλητης βίας που δεν είναι μόνο με σημάδια στο φυσικό μας σώμα αλλά και /ή με άορατες, αλλά βαθιές χαρακίες στην ψυχή μας, που επουλώνονται πολύ πιο δύσκολα -ίσως και ποτέ-ας προσπαθήσουμε να ξορκίσουμε το «κακό» με δύο σκέψεις.

Όλοι αναρωτιόμαστε συνήθως, όταν στις ειδήσεις βλέπουμε για τέτοιες κατάστάσεις, πώς οι άνθρωποι

άτομο ψυχολογικά, καθώς σπανιότατα είμαστε ικανοποιημένοι με την εργασία μας, πάντα θα έχουμε ένα αφεντικό που δεν θα είναι όπως θέλουμε ή κάποιοι συνάδελφοι που είναι κακοπροαίρετοι.

Έτσι, χρειαζόμαστε αποφόρτιση φεύγοντας από την δουλειά, που σπάνια όμως καταφέρνουμε. Λόγω αυτού, ό,τι αισθανόμαστε μεταφέρεται στο σπίτι, συνήθως σε ένα σπίτι όπου ζει η οικογένειά μας με τα παιδιά μας. Τα παιδιά συνήθως και λογικά, όταν έχουν να δουν τους γονείς τους πολλές ώρες, θέλουν να παίξουν, να μιλήσουν να αισθανθούν την αγάπη την ασφάλεια και την αποδοχή σε όλα τα επίπεδα και την αφοσίωση σε αυτά, ώστε να νοιώσουν σημαντικά.

Οι γονείς από την άλλη θέλουν να ξαποστάσουν, να ηρεμήσουν και για λίγο να μην μιλούν σε άνθρωπο και ξεσπούν λεκτικά σε όποιον διαταράξει αυτήν την ηρεμία.

Ακόμα ένα τραγικό λάθος που κάνουν οι γονείς, χωρίς να το καταλάβουν, είναι η σύγκριση. Πολλές φορές για να δείξουν κάτι που θέλουν χρησιμοποιούν παραδείγματα είτε από τα αδέρφια ή φίλους των παιδιών τους, ώστε να φανεί η διαφορά, δηλαδή «είναι καλύτερος στα μαθήματα», «είναι πιο όμορφος», «αυτό θα ήθελα να είχα παιδί μου που είναι καλό σε.....» και διάφορες άλλες τέτοιες εκφράσεις που το μόνο που πετυχαίνουν είναι να νοιώθει το παιδί ενοχές

και ότι δεν είναι ποτέ αρκετό.

Τα παιδιά όμως επειδή δεν καταλαβαίνουν τον κόσμο των ενηλίκων, το λαμβάνουν ως απόρριψη. Και τι χειρότερο από το να σε απορρίπτει αυτός που εσύ θεωρείς «Θεό»!

Έτσι, το παιδί αποκτά σύνδρομο κατωτερότητας, θυμό και άλλα συναισθήματα που δεν θα έπρεπε να υπάρχουν στις παιδικές ψυχούλες.

Συμπερασματικά λοιπόν, όταν ένα άτομο δεν έχει πάρει αγάπη και αποδοχή από το περιβάλλον του ως παιδί και έχει υποστεί βία, όποιας μορφής είτε σωματική είτε λεκτική ή και τα δύο, όταν έχει ακούσει μόνο λόγια απαξίωσης, ότι ποτέ δεν ήταν αρκετό, ότι είναι χαζό, ότι είναι ανίκανο να κάνει οτιδήποτε είναι πολύ φυσιολογικό μεγαλώνοντας να αναπαράγει αυτό ακριβώς που έχει «διδασθεί» βάζοντας και στοιχεία του χαρακτήρα του όσον αφορά την υλοποίηση. Άλλωστε, ως ενήλικες τα παιδιά αναπαράγουν τα μοτίβα των γονέων, που για αυτά είναι η πρώτη τους επαφή με τα μαθήματα της ζωής προς την ενηλικίωση και τα λαμβάνουν άκριτα φυσικά, εφόσον οι γονείς είναι πάντα τα πρότυπα των παιδιών.

Υπάρχει όμως ελπίδα!

Αρκεί να καταλάβουμε τον εαυτό μας, να του μιλήσουμε. Να δούμε τι μας αρέσει σε αυτά που κάνουμε και τι όχι. Τι από αυτά που κάνουμε είναι δικά μας και τι είναι των γονιών μας και μέσω της συνειδητοποίησης να αρχίσουμε τις αλλαγές, να ξαναγεννηθούμε αν είναι δυνατόν.

Όπως συμβαίνει από την πρώτη μας κιάλας επαφή με τον Τεκτονισμό, καθώς κατά την μύηση που βιώνουμε αναπαριστούμε ακριβώς αυτό. Βγαίνουμε εκ νέου από την μήτρα στο Φως. Και με αργά και σταθερά βήματα «μεγαλώνουμε». Αφήνοντας όλα τα μέταλλα του μυαλού και των βιωμάτων έξω από την πόρτα, γιατί αυτά μας εμποδίζουν από το να γίνουμε καλύτεροι για εμάς πρωτίστως. Είναι σαν να έχουμε μια δεύτερη ευκαιρία στην ζωή, συνειδητοποιημένοι και με την θέλησή μας να αλλάξουμε από μέσα προς τα έξω. Να βρούμε τα σωστά ιδανικά και τις σωστές αξίες για τον εαυτό μας τι ταιριάζει καλύτερα στον ψυχισμό μας.

Και κάπως έτσι μπορούμε να αλλάξουμε και τον κόσμο προς το καλύτερο γιατί είμαστε όλοι μέρος της αλύσου και όπως επηρεάζομαστε έτσι και επηρεάζουμε τα πάντα.

Σκέψη, Ο νους σαν ένας μαγνήτης έλκει και απωθεί

Z

ούμε μέσα σε ένα ζωντανό σύμπαν. Υπάρχει ζωή, ενέργεια και τάξη σε όλα γύρω μας, είτε την βλέπουμε είτε όχι.

Εμείς οι άνθρωποι έχουμε την τάση να φοράμε παρωπίδες. Εκπαιδεύουμε τον εαυτό μας να αναγνωρίζει μόνο ό,τι είναι ορατό και λογικό. Ίσως επειδή δυσκολευόμαστε τόσο με την υλική ζωή, δεν θέλουμε να ασχοληθούμε επιπλέον με το ενδεχόμενο μιας “αόρατης ζωής”. Όποιος κι αν είναι ο λόγος, περιορίζουμε την αντίληψή μας... ταυτόχρονα όμως περιορίζουμε και τις δυνατότητές μας μέσα στον “ορθολογικό” κόσμο μας. Το αποτέλεσμα είναι να παραμένουμε στο σκοτάδι

σαν τους πλατωνικούς δεσμώτες, χωρίς να διεκδικούμε καμιά έξοδο, καθώς έχουμε πια τραγικά πιστέψει στο συμβιβασμό και το φόβο. Αυτό συμβαίνει διότι δεν έχουμε συνειδητοποιήσει ότι ο νους είναι σαν ένας μαγνήτης. Έλκει και απωθεί, και η φύση των έλξεων και των απωθήσεων του μπορεί να καθοριστεί μόνο από μας τους ίδιους, όπως πιστεύει η Άννυ Μπέζαντ, καθώς και πολλοί στοχαστές.

“Χωρίς περίσκεψιν, χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ μεγάλα κ’ υψηλά τριγύρω μου έκτισαν τείχη”...

Η Ε.Π. Μπλαβάτσκι στο Βιβλίο των Χρυσών Εντολών τονίζει ότι δεν υπάρχει πιο δηλωτικός τίτλος για το νου από αυτόν: “ο δημιουργός της πλάνης”, καθώς όλα όσα μας δίνει δεν είναι παρά σκιές των σκιών. Η αλήθεια είναι ότι μπορούμε να γνωρίσουμε μόνο τις εντυπώσεις μας από τα πράγματα και μόνο τα ίδια τα πράγματα. Προσπάθησα να ερευνήσω το γιατί, και ξεκίνησα την αναζήτηση μέσα από τα κείμενα των αρχαίων Ελλήνων φιλοσόφων.

Στάθηκα στον Αριστοτέλη ο οποίος διακρίνει τα δύο είδη της αρετής, τη διανοητική

και την ηθική αρετή. Η διανοητική αρετή συνδέεται με το έλλογο, το λογικό μέρος της ψυχής του οποίου κατευθυντήρια δύναμη είναι ο λόγος, δηλαδή η λογική, ο νους, η διανοητική ικανότητα που περιλαμβάνει νοητικές λειτουργίες όπως η γνώση, η κρίση και η φαντασία. Συνεπώς, είναι προϊόν μαθησιακής διδασκαλίας καθώς η απόκτηση και η ανάπτυξή της συνδέονται σε μεγάλο βαθμό με την πείρα και τον χρόνο διδασκαλίας.

Ωστόσο.....

Όπως οι ναυτικοί συνηθίζουν, όταν πλησιάζουν στο λιμάνι, να πετούν ένα σκοινί για να τραβήξουν τη στεριά, αν και αυτή είναι ακίνητη με τον ίδιο τρόπο και οι ίδιοι έλκονται προς τη στεριά.

Κατά παρόμοιο τρόπο, μέσω των αισθητών σημείων έλκουμε τη Θεία Νόηση. Αυτή είναι ακίνητη... Στην πραγματικότητα ανερχόμαστε εμείς, κινητοί όντες, προς την ακίνητη Θεότητα. Σε αυτό το μυστικό θεμέλιο βασίζονται όλα τα Μυστήρια και οι Τελετουργικοί Τύποι.

Ο διαλογισμός είναι ένας τρόπος άντλησης της γνώσης ή και εμπειριών άμεσα χωρίς τη χρήση αισθητηρίων οργάνων του ανθρώπου ή οποιασδήποτε πηγής πληροφόρησης.

Είναι ένας τρόπος εισόδου σε μια κατάσταση αυξημένης εγρήγορσης, εστιασμένης προσοχής και εσωτερικής σιγής, είναι η μετάβαση από το στάδιο της σκέψης στο στάδιο της εσωτερικής εμπειρίας κάθε σκέψης.

Είναι ένας τρόπος αλλαγής της δομής των κυττάρων του σώματος, αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι είναι ο μοναδικός ίσως τρόπος ελέγχου της σκέψης και αλλαγής του τρόπου σκέψης.

Η Άννυ Μπέζαντ σημειώνει πως η αξία της γνώσης δοκιμάζεται από τη δύναμή της να εξαγνίζει και να εξευγενίζει τη ζωή.

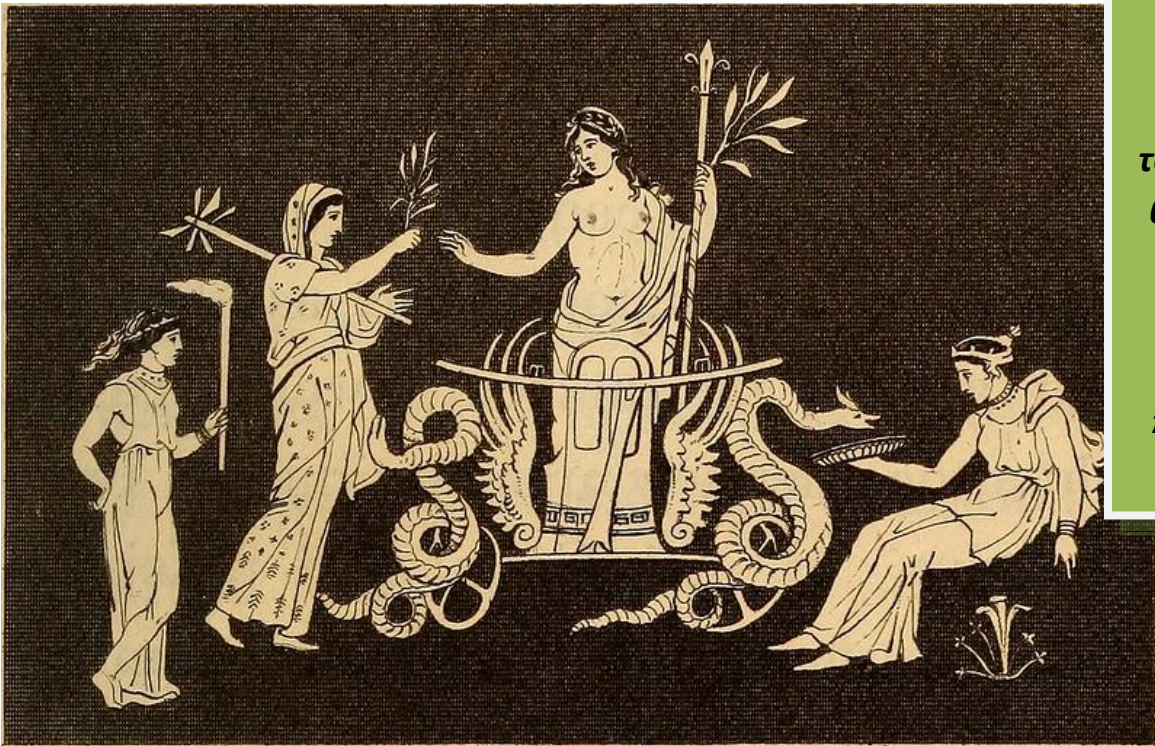
Η σπουδή μου στα παραπάνω κατέληξε στη ΓΝΩΣΗ ότι τίποτα δεν μπορεί να μας βλάψει, χωρίς να το έχουμε ΕΛΞΕΙ....και το έλκουμε όταν και αν αισθανόμαστε ότι προέρχεται από προηγούμενες επιθυμίες και δράσεις μας, και ότι αυτό εργάζεται σαν ένα όργανο του Νόμου, εισπράττοντας από εμάς κάποιο οφειλόμενο χρέος.

Ελευσίνια Μυστήρια

και ομοιότητες με την Μύηση στον Τεκτονισμό

*«Όσοι ήλθαν από
περιέργεια μόνο,
στον ιερό περίβολο
να μην πατήσουν
Όσοι έχουν το
συμφέρον οδηγό
τους, δε μπορούν να
βρουν των θεών το
δρόμο
Όσοι δεν έχουν
καθαρά τα χέρια,
ποτέ τα θεία δώρα
δε θα αγγίξουν»*

Τα Ελευσίνια Μυστήρια ήταν μυητικές και μυστηριακές γιορτές - δρώμενα, τα οποία τελούνταν προς τιμήν των θεών Δήμητρας και Περσεφόνης. Διακρίνονταν σε Μικρά και Μεγάλα Μυστήρια, με τα Μικρά να πραγματοποιούνται στην Άγρα και να αποτελούν το εισαγωγικό στάδιο για τη μύηση στα Μεγάλα. Αντίστοιχα τα Μεγάλα Μυστήρια γιορτάζονταν στην Ελευσίνα και λάμβαναν μέρος όσοι μυημένοι είχαν

κατανοήσει το πρώτο στάδιο και είχαν δείξει την πρέπουσα συμπεριφορά.

Σκοπός των Ελευσίνιων μυστηρίων πιθανολογείται ότι ήταν η εναρμόνιση με τον ανώτερο νου και τον πραγματικό σκοπό της ψυχής, για την μεταμόρφωσή τους, μέσω του θανάτου. Θα μπορούσαμε ίσως να υποστηρίξουμε ότι ήταν μια διαδικασία επιτάχυνσης της εξελικτικής πορείας του ανθρώπου, ώστε να μειώσει τις μετενσαρκώσεις του και να

Υπάρχουν πολλές αναφορές στους αρχαίους συγγραφείς για τα Ελευσίνια Μυστήρια, χωρίς όμως κάποια αναλυτική περιγραφή, καθώς οι μυσούμενοι έδιναν όρκο σιωπής για τα όσα βίωσαν. Παρόλα αυτά, στο συγκεκριμένο άρθρο θα ασχοληθούμε με έναν πάπυρο που χρονολογείται περίπου στο Δ' αιώνα προ Χριστού και ο οποίος βρέθηκε σε ένα μνήμα στην Κοιλιάδα των Βασιλέων, στην Αίγυπτο.

Στο συγκεκριμένο πάπυρο, μεταφρασμένος στα ελληνικά με τίτλο "Η Μύηση του Διαγόρα" (Εκδόσεις Ιδεοθέατρον, 1999), βλέπουμε τον Ραμσή, Αιγύπτιο μύστη της Ίσιδας, να συνομιλεί με τον Διαγόρα, ο οποίος του περιγράφει τη διαδικασία μύησης του στα Ελευσίνια Μυστήρια.

Αν και το κείμενο είναι αρκετά σημαντικό, καθώς δίνει παραστατικές πληροφορίες όσον αφορά τα όσα διαδραματίζονταν σε αυτή τη θρησκευτική γιορτή, είναι επίσης πολύ ενδιαφέρον να σημειωθούν οι παραλληλισμοί και ομοιότητες που παρατηρούνται ανάμεσα στη μύηση τον Τεκτονισμό και στα αρχαία αυτά Μυστήρια.

Ο ίδιος ο Διαγόρας τονίζει στον Ραμσή ότι μεταξύ μυστών που ξέρουν να σιωπούν δεν υπάρχει μυστικό. Αυτό μας μεταφέρει αμέσως στην έννοια της αδελφосύνης και στον αμοιβαίο σεβασμό και συνεργασία που υπάρχει μεταξύ στοών, ακόμη και από διαφορετικές χώρες.

ΡΑΜΣΗΣ: Χαίρε, αγαπητέ Διαγόρα! Σε βλέπω σήμερα ντυμένο εορταστικά και να αστράφτεις από χαρά. Μήπως πηγαίνεις πάλι να ευχαριστήσεις περισσότερο τον νου παρά το σώμα σου με κανένα από τα θαυμαστά εκείνα συμπτώσια, που τα τιμά ο ισόθεος Σωκράτης;

ΔΙΑΓΟΡΑΣ: Όχι, φίλε Ραμσή, δεν πηγαίνω, επιστρέφω από κάποιο συμπόσιο, που θα κάνει τον Σωκράτη να ζηλέψει. Επιστρέφω από την Ελευσίνα, όπου είχα την υπερκόσμια ευτυχία να καταλάβω τους στίχους του μεγαλόπνοου εκείνου Πινδάρου:

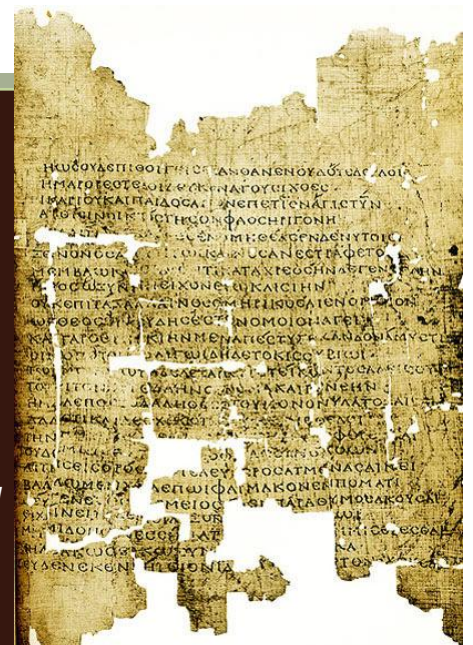
«Χαρά σε εκείνον, που εκείνα αντίκρισε, προτού κάτω από την γη να ταξιδέψει γνωρίζει και της ζωής την τελευτή, γνωρίζει και την θεόσταλη αρχή της».

ΡΑΜΣΗΣ: Ω ευτυχή Διαγόρα! Τώρα αντιλαμβάνομαι γιατί φεγγοβολά τόσο το πρόσωπό σου. Επέτρεψε μου, αδελφέ μου, να σε αγκαλιάσω και να σε φιλήσω. Πώς θα ήθελα και εγώ να είχα την ίδια τύχη! Αλλά, όπως γνωρίζεις, η ξενική καταγωγή μου δεν μου επιτρέπει να νιώσω την μεγάλη αυτή χαρά, πριν αφήσω πάλι την ωραία Ελλάδα. Εάν όμως ταξίδευες εσύ μια ημέρα έως τις όχθες του Νείλου, η πύλη του ναού της Ίσιδος δεν θα κλεινόταν μπροστά σου, και θα κατόρθωνες ίσως να ανασηκώσεις τον πέπλο της θεάς.

ΔΙΑΓΟΡΑΣ: Όμως εάν είσαι μύστης της Ίσιδος, φίλε μου, νομίζω ότι έχουμε την ίδια ευτυχία. Και μεταξύ μυστών, οι οποίοι γνωρίζουν να σιωπούν, θεωρώ, δεν υπάρχει μυστικό. Ας προχωρήσουμε λοιπόν κατά τον Ιλισό μας, να καθίσουμε σε κάποιο ίσκιο, και εκεί, δίπλα στα ιερά ύδατα του, σου διηγούμαι εγώ την μύησή μου, εάν επιθυμείς, και εσύ μου ανακοινώνεις την δική σου. Με ευχαρίστησή μου θα συγκεντρώσω στον νου μου τις στιγμές του τρόμου και της χαράς που πέρασα, έως ότου να αξιωθώ να αντικρίσω το φως.

ΡΑΜΣΗΣ: Σε ακολουθώ όπου επιθυμείς, Διαγόρα - μόνο μην αργείς πολύ. Αφού αμφότεροι αντικρίσαμε ανάλογες δοκιμασίες, θα είναι εύκολο, πιστεύω, να με μυήσεις στα Ελευσίνια μυστήρια και να σε μυήσω στα μυστήρια της Ίσιδος.

ΔΙΑΓΟΡΑΣ: Εγώ λοιπόν θα σε μυήσω εξ αρχής. Ας καθίσουμε εκεί, κάτω από εκείνες τις ειρηνικές ελιές, δίπλα στις δάφνες της όχθης...

Κατά την έναρξη των Μικρών Ελευσίνιων Μυστηρίων, οι μουσόμενοι υπόκεινται σε καθαρμούς μέσω ραντισμών (δια του ύδατος) και ανεμίζοντας ριπίδια (δια του αέρος). Αυτοί οι συμβολικοί καθαρισμοί προετοιμάζουν το άτομο να πλησιάσει με καθαρές προθέσεις, νου και καρδιά, τις νέες αλήθειες με τις οποίες θα έρθει αντιμέτωπος. Οι ίδιοι ακριβώς καθαρμοί εμφανίζονται και κατά τις δύο πρώτες περιόδους κατά την τελετή μύησης στον Τεκτονισμό.

Ο Διαγόρας, όπως αναφέραμε και πριν, έδωσε όρκο πως δεν θα ανακοινώσει ποτέ σε κανέναν βέβηλο (ή αμύητο θα μπορούσαμε να πούμε), τις δοκιμασίες και τα μυστικά που ήταν να του φανερωθούν. Ο Μαθητής κατά την εισδοχή του, δίνει ακριβώς την ίδια υπόσχεση, ότι δηλαδή θα τηρήσει απόλυτη σιγή για τις δοκιμασίες στις οποίες θα υποβληθεί.

Τονίζει στη συνέχεια ο Διαγόρας ότι όλη η τελετή, αποτελείται από φράσεις αλληγορικές, με τους μυσταγωγούς στη συνέχεια να δίνουν τους διάφορους αποσυμβολισμούς. Αντίστοιχα στη Στοά τα πάντα είναι συμβολικά και μέσω των διαφόρων Πινάκων Χάραξης, εξηγείται η συμβολική υπόσταση των διαφόρων στοιχείων του Τεκτονισμού.

Επίσης στα Μικρά Μυστήρια τονίζεται ότι κανένας δε θα πρέπει να έχει πολύτιμα μέταλλα μαζί του, αξίας μεγαλύτερης από 100 δραχμές. Το άτομο πρέπει να αποδεσμευτεί

από την ύλη και την καθημερινότητα, για να μπορέσει να ανέβει σε ανώτερα πεδία ύπαρξης. Για τον ίδιο ακριβώς λόγο ο Δοκιμαστής ζητάει από τους αμύητους να του παραδώσουν τα δικά τους μέταλλα.

Κατά τα Μικρά Μυστήρια επίσης, είναι αρκετά όμορφη η σκηνή που αναφέρεται ότι λαμβάνουν μέρος εορταστικές παραστάσεις ποίησης και χορού. Ο αμύητος προετοιμάζεται να δεχτεί τις υψηλότερες διδασκαλίες του Πλάτωνα, την αριθμητική, τη γεωμετρία, τη στερεομετρία, τη μουσική και την αστρονομία. Εδώ μπορεί να γίνει και μια αναφορά στην μύηση του δεύτερου βαθμού, ενώ με μια προσεχτική ανάγνωση του κειμένου βλέπουμε αντιστοιχίες στις μυητικές διαδικασίες και στους τρεις συμβολικούς βαθμούς του Τεκτονισμού.

Αντίστοιχα στον Τεκτονισμό πρέπει να περάσει ένας χρόνος για τη νέα μύηση και αντίστοιχα θα πρέπει ο Μαθητής να έχει οικειοποιηθεί συγκεκριμένους ηθικούς και επικοινωνιακούς κώδικες.

Ο Διαγόρας κατά τα Μεγάλα Μυστήρια αναφέρει ότι βρέθηκε σε κάποια στιγμή μόνος του με τον μυσταγωγό σε έναν μισοσκότεινο κλειστό χώρο, με πινακίδες και διάφορες επιγραφές. Η αντιστοιχία με το Διασκεπτήριο δε σταματάει εδώ, καθώς ο Αλέκτωρ εμφανίζεται στα Ελευσίνια ως αφιέρωση στην Περσεφόνη και ως σύμβολο αφύπνισης.

Παράλληλα, η πομπή στην Ιερά Οδό, στα Μεγάλα Μυστήρια, υποδεικνύει ότι η ψυχή ξεκινάει ένα ταξίδι αναγέννησης, όπως ακριβώς δηλαδή αποσυμβολίζονται στο Μαθητή οι περιόδους.

Για την εισδοχή στα Μεγάλα Μυστήρια, πρέπει να περάσουν 6 μήνες και ταυτόχρονα ο μύστης των Μικρών, για να γίνει εκ νέου δεκτός, πρέπει να έχει επιδείξει την πρέπουσα συμπεριφορά.

Οι διάφοροι κρότοι και μουσικές στα αρχαία Μυστήρια, δημιουργούν μια ατμόσφαιρα ψυχικής μετουσίωσης.

Ομοίως, οι άρρυθμοι κρότοι είναι αναπόσπαστο κομμάτι και στη μύηση του

Τεκτονισμού, όπου ο νοητικός αποπροσανατολισμός οδηγεί τον Μαθητή να βρει το δρόμο της Αλήθειας.

Στα Μεγάλα Μυστήρια για να προφυλαχτούν από την παρουσία αμύητων, οι μυημένοι περνάνε εξετάσεις. Πρέπει να αναφέρουν μυστικές φράσεις και να δώσουν συνθήματα αναγνώρισης. Αναφέρει χαρακτηριστικά ο Διαγόρας ότι στο νέο όρκο που δώσανε στα Μεγάλα Μυστήρια, υποσχέθηκαν ότι αν αποκαλύψουν ποτέ τα διάφορα μυστικά, θα αντιμετωπίσουν ποινή θανάτου. Το επισφράγισαν αυτό δε με μια συμβολική χειρονομία αποκεφαλισμού και με τριπλή χειροκρουσία. Φυσικά όλοι αυτοί κώδικες συναντώνται και στον Τεκτονισμό, με την τάξη, το σημείο και τη χειραψία, για τους ίδιους ακριβώς συμβολικούς λόγους.

Κατά την κύρια τέλεση των Μεγάλων Μυστηρίων ο μουόμενος πρέπει να υπομείνει διάφορες δοκιμασίες, κάποιες ιδιαίτερα σκληρές, ενώ έχει και το χρόνο να σκεφτεί αν θέλει να υποχωρήσει. Αν επέμενε να συνεχίσει, έπρεπε να πει από ένα κύπελο. Στη συνέχεια δοκιμασίες με μορφή ίσως και ψυχοδράματος ξεκινούσαν, με κάποιες να τον έχουν με δεμένα μάτια ή αντικρίζοντας το είδωλο του στον καθρέπτη. Η ίδια ακριβώς διαδικασία ακολουθείται και στην Τελετή Μύησης, με τις δοκιμασίες στον Τεκτονισμό να έχουν μια διαφορετική μορφή φυσικά.

Με την λήξη των Μυστηρίων ο άνθρωπος έχει αναγεννηθεί. Αντιλαμβάνεται και προσεγγίζει τον κόσμο και την πραγματικότητα διαφορετικά. Θεωρητικά, έχει ανέβει ένα ακόμη σκαλοπάτι στη σκάλα της πνευματικής του εξέλιξης.

Δύο εύλογα ερωτήματα προκύπτουν εδώ. Είναι ο Τεκτονισμός συνέχεια των Ελευσίνιων Μυστηρίων; Γιατί άτομα που μυήθηκαν στα Μυστήρια ή στον Τεκτονισμό δεν είχαν την αναμενόμενη πνευματική εξέλιξη;

Η απάντηση είναι ότι δεν έχει σημασία.

Ο πραγματικός ερευνητής πρέπει να μελετάει με αγνότητα τις παρακαταθήκες των προηγούμενων μυστών και

να βλέπει εκείνα τα επαναλαμβανόμενα μοτίβα που προέρχονται από την κοσμική αλήθεια. Η εναρμόνιση με τους παγκόσμιους νόμους δεν βρίσκεται μέσα μόνο σε μια σχολή ή σε ένα μόνο βιβλίο. Είναι οικουμενική διαδικασία και οι συμβολισμοί και δοκιμασίες βοηθούν τον ανώτερο εαυτό να συντονιστεί με ανώτερες δονήσεις. Τα άτομα που αγγίζανε το φως με μέταλλα, δυστυχώς θα λιώσουν, όχι από μια θείκη εκδίκηση - τιμωρία, αλλά ως φυσική απόρροια των φυσικών πραγμάτων. Ας βιώσουμε τη μαγεία των Μυστηρίων λοιπόν με ανοιχτή καρδιά και με ανώτερους σκοπούς.

Μουσεία στην Αρχαιότητα

Σύμφωνα με μελέτες του Έλληνα ιστορικού καθηγητή και ερευνητή Άρη Πουλιανού, η αρχαία ελληνική γλώσσα έχει ιστορία περίπου 30.000 ετών και η εμφάνισή της συμπίπτει με την εποχή του Μεγάλου Κατακλυσμού.

Τη συγκεκριμένη εποχή ο ελλαδικός χώρος αποτελούσαν από στεριά, η οποία συμπεριελάμβανε επίσης τον θαλάσσιο χώρο, αλλά και το χώρο της Μεσογείου. Δηλ., το Αιγαίο πέλαγος και η Μεσόγειος θάλασσα υπήρχαν ως στεριά και απόδειξη για αυτό ίσως αποτελεί η εύρεση οστών ελεφάντων –ζώο που δεν κολυμπά και καλύπτει μεγάλες αποστάσεις στη στεριά– στη νήσο Δήλο. Άλλωστε η λέξη πέλαγος κατά την αρχαιότητα χρησιμοποιούνταν για να περιγράψει την πεδιάδα και όχι

λαός γηγενής και σύμφωνα με τα αρχαιολογικά ευρήματα, υπήρχε από τότε η αρχαία ελληνική γλώσσα και ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός.

Μετά το Μεγάλο Κατακλυσμό, όλοι όσοι επέζησαν, αντιμετώπισαν το πρόβλημα της ύπαρξης και ανέβηκαν στις κορυφές των βουνών, σε ψηλότερα σημεία που δεν έφτανε το νερό δηλ., για να επιβιώσουν, προσπαθώντας ταυτόχρονα να διαφυλάξουν τις γνώσεις, τον πολιτισμό και τη γλώσσα τους, αλλά και όπλα και εργαλεία που θα τους χρησίμευαν για την ασφάλεια και την εργασία.

Όλα αυτά τα διέσωσαν, με σκοπό να τα διαφυλάξουν, στα «Μουσεία», ενώ οι γνώσεις διεσώθησαν και από τις προφορικές παραδόσεις, αλλά και από την συγγραφή – αργότερα των βιβλίων.

Μια από τις πηγές πληροφοριών που έχουν διασωθεί και αποδεικνύει την προ του κατακλυσμού ύπαρξη ελληνικού πολιτισμού είναι τα κείμενα της «Θεογονίας» του Ησίοδου, τα οποία εξέδωσε ο Ησίοδος ανασύροντας ουσιαστικά στοιχεία από τα «Μουσεία».

Σήμερα όταν μιλάμε για μουσείο εννοούμε ένα χώρο όπου εκτίθενται διάφορα αντικείμενα. Στην αρχαιότητα το μουσείο είναι το Ιερό των Μουσών. Πρόκειται δηλ. για ένα χώρο όπου φυλάσσονταν γνώσεις φιλοσοφίας, τέχνης, επιστημών, αλλά και διάφορα αντικείμενα.

Ιερό των Μουσών και Μουσείο ονομάζονταν όλα τα διδακτήρια στην αρχαία Ελλάδα, όπως παραδείγματος χάριν η Ακαδημία του Πλάτωνα, στο κέντρο της οποίας είχε τοποθετηθεί επίσης ιερό των Μουσών.

Οι Μούσες, κόρες του Διός και της Μνημοσύνης, ήταν εννέα, είχαν γεννηθεί στην Μακεδονία και τα ονόματά τους, που τους τα έδωσε ο Πιέρρος, βασιλιάς της Πιερίας, ήταν: Τερψιχόρη, Κλειώ, Πολυμνία, Ουρανία, Ευτέρπη, Ερατώ, Καλλιόπη, Θάλεια και Μελπομένη.

Κάθε μία προστάτευε κάποια από τις επιστημονικές γνώσεις, τις τέχνες και τις πνευματικές δημιουργίες και αυτές είχαν αναλάβει επίσης να φυλούν μέσα στα

Μουσεΐα, τις γνώσεις και τα αντικείμενα τα οποία διεσώθησαν από τον κατακλυσμό. Τις γνώσεις αυτές υπαγόρευσαν στον Ησίοδο, ο οποίος άγνωστο σε ποιά εποχή τις δημοσίευσε, με την «Θεογονία», η οποία είναι γραμμένη σε μια ιερατική γλώσσα, με τελείως διαφορετική γραφή από τα υπόλοιπα κείμενα, όπως π.χ. το "Έργα και Ημέραι", που μας άφησε Ησίοδος,

Οι Μούσες ζούσαν στον Ελικώνα, βουνό της Βοιωτίας.

Ο Ελικών κατά την παράδοση ήταν ένας χαρακτήρας καλοσυνάτος που όμως είχε έναν αδελφό σκληρό και κακό, τον Κιθαιρώνα. Ο Κιθαιρώνας σκότωσε τον Ελικώνα εξοργίζοντας τον Δία, ο οποίος τους μεταμόρφωσε σε βουνά και στον μεν Ελικώνα εγκατέστησε τις Μούσες, στον δε Κιθαιρώνα τις Ερινύες.

Το 1888 η αρχαιολογική σκαπάνη Γάλλων αρχαιολόγων ανακάλυψε στη Ζαγορά, στον Ελικώνα, τους βωμούς τους Διός και το μουσείο των Νυμφών. Στη συνέχεια, άλλοι αρχαιολογικοί οργανισμοί ανακάλυψαν περαιτέρω ευρήματα, τα οποία ενισχύουν στο σύνολό τους το γεγονός της ύπαρξης ελληνικής προϊστορίας και ελληνικής γλώσσας πριν από 30.000 έτη.

